

”Den store vekkelsen”

Av Jan Bygstad.

Kronikk i DagenMagazinet, 02. des. 2009.

Gjennom mange år har vi hørt rykter om ”den store vekkelsen” som er på vei, sist nå i sommer på OASE, der det ble ”profetert” om at Norge skulle omvendes på en dag. De senere år har forventninger om en slik vekkelse ikke minst gjort seg gjeldende i Bergensområdet. Dette henger bl.a. sammen med at der jevnlig har kommet predikanter og ”profeter” på besøk fra amerikanske karismatiske sammenhenger, hvor en har profetert om en veldig kommende vekkelse som skal bre seg fra Norge til Skandinavia, og derfra sågar til hele Europa. Men det hele skal altså begynne i Bergen. Nå har det gått mange år med slike ”profetier” uten at noe har skjedd, og en kan etter hvert spore en viss resignasjon i en del av de miljøene hvor en har dyrket slik forhåpninger.

Røttene til denne forventningen og disse profetiene finner vi særlig i to kilder:

1. "Latter rain movement" (LRM), og
2. kinamisjonæren Marie Monsen.

"Latter rain movement" har navn etter en egenartet pinsevekkelse som brøt ut i Saskatchewan i Canada i 1948. Denne utviklet fort spesielle særtrekk og en teologi, som gjorde at bevegelsen ble dømt som heretisk av det store flertall av pinsemenigheter i USA (Assemblies og God). En lærte bl.a. at det var en forutsetning for fornyelse og gjenopprettelse av den siste tids menighet at apostel- og profetembetet ble gjenreist. Likeledes at den troende menighet skulle forenes i én storkirke før Jesu gjenkomst, og at dette skulle lede frem mot en åndsutgytelse uten sidestykke i kirkens historie. Det brukes særdeles sterke betegnelser på dette, det er tale om "et nytt nivå" i erkjennelse og åndskraft, en ny type åndelige lederskikkelser som skal overgå apostlene, osv.

Navnet på bevegelsen er hentet fra Joel 2:23, der Herren lover at etter at "læreren til rettferdighet" har kommet og ført hans folk tilbake til ham, skal de velsignes med "tidligregn og senregn". "Tidligregnet" forstås da som åndsutgytelsen på Pinsedag, og senregnet som den siste tids åndsutgytelse. Det er tankevekkende å legge merke til at en rekke sentrale sider ved teologien i LRM i dag kan gjenfinnes innen trosbevegelsen og store deler av den karismatiske bevegelse. Bl.a. ble det i Saskatchewan lagt stor vekt på personlige profetiske budskap, der en skulle høre Åndens tale i eget hjerte uten det ytre ord i Skriften.

At Bergen står sentralt i denne forventningen, går tilbake til den kjente kinamisjonæren Marie Monsen. Hun forteller i en av sine bøker ("Vekkelsen ble en Åndens aksjon", Lunde 1973) om en drøm hun hadde lenge før den store vekkelsen brøt løs i Kina. Denne drømmen så hun på som et varsel og et løfte fra Gud om at han i sin tid ville la

vannstrømmer av sin Ånd velle frem i en veldig vekkelse, en forventning som ble oppfylt i den store vekkelsen i Kina ifra 1920-årene av. Etter at hun kom hjem til Norge og slo seg ned i Bergen, skal hun ha hatt en lignende drøm om Bergen. Ettersom MM nøy betydelig tillit, er det ikke få kristne som har håpet og bedt om at dette virkelig måtte komme til å skje.

Ingen sann kristen kan vel unnlate å nære et brennende ønske om at Herren på ny vil gjeste land og folk med et vårvær av vekkelse og fornyelse. Men vil det skje? Hva sier Skriften?

For det første er det klart at Bibelen ikke lærer at det skal komme en uimotståelig stor vekkelse i den siste tid (like før Jesu gjenkomst). I stedet hører vi Jesu vemodige: "Når Menneskesønnen kommer, mon han da vil finne troen på jorden?" (Luk 18:6). Likeledes lærer Jesus tydelig at den siste tid skal være preget av store forførelser (Matt 24:4f. 10ff. 23f) og at "mange" skal falle fra. Det samme lærer Paulus når han taler om "det store frafallet" (2Tess2:3ff) som skal gå forut for Antikrists fremtreden, og at disse tider skal være "vanskelige"/"farlige" (2Tim 3:1ff) på grunn av at synd og ugudelighet tar overhånd blant menneskene.

For det andre har vi i vårt eget land, i Norden, og i hele den vestlige kultur for øvrig, sett et frafall fra kristen tro det siste hundreåret som fullstendig har sekularisert samfunnslivet, samtidig som bibelsk tro undergraves, forfuskes og fornektet innenfor de gamle historiske kirkesamfunn. Nesten alle de store, gamle kirkene er blitt eller står i ferd med å bli frafallskirker som godtar det Gud forkaster, og velsigner hva han forbanner. Prekestolene fylles med falske profeter, og folkene føres vill. Splid og forvirring råder grunnen innen kristenheten.

Dette frafallet har skjedd samtidig med en veldig velstandsvekst i Vesten. Ut fra hva vi ser i Skriften, er det karakteristisk at medgang og gode dager, fred og velstand, regelmessig fører åndelig forfall med seg (se f.eks. 5Mos 32:15; Salomo; Amos' og Hoseas periode). Metthetstider er forfallstider. Motsatt ser vi at når Herren sender nød og trengsel, da kan fornyelse og vekkelse komme. Dette betyr antagelig to ting:

1. Så lenge vi lever i en slik velstands- og nytelsestilværelse som vi gjør, vil Gud ikke kunne sende vekkelse. For metthet hører sammen med sikkerhet og søvn.
2. Skal Gud sende vekkelse, må han sende nød over land og folk. I nødstider bøyes overmotet. Det innebærer at å be om vekkelse over landet vårt, er ensbetydende med å be om nød over folk og land (se f.eks. 1Kong 8:31ff). Tør vi det?

For det tredje lærer Skriften at nådetiden kan ta slutt. Dette gjelder både enkeltmennesker og nasjonen som fellesskap. Dette skjedde med Faraos da Herren begynte å forherde hans hjerte. Dette begynte å skje med Israels folk "i det år kong Ussia døde (Jes 6:9f). Og dette skal skje i det store frafallet ved historiens avslutning når "Gud sender dem kraftig villfarelse, alle dem som ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst" (2Tess 2:9ff). Det som er noe av et hovedkjennetegn på en slik forherdelsesdom, er at de falske profeter vokser i antall, mens de sanne forkynnere av Guds ord bli få (slik vi eksempelvis kan se på Jeremias' tid). Er vi i dag kommet dit hen, i vårt land, - i Skandinavia? Gud gi at så ikke er tilfelle, - men det er god grunn til å være urolig.

Hvordan det nå enn er med disse ting, kan vi slå fast at all tale om "den store endetidsvekkelsen" mer er uttrykk for overspente drømmer og en type "profetisk" entusiasme som det er all grunn til å være skeptisk til. I stedet for svermeriske

forventninger som skaper grunnløst håp, skulle Guds folk søke Herren i bønn og bot. For vi er som folk under Guds dom. Kanskje han enda vil forbarme seg over oss, enda vente med å flytte lysestaken? Og kanskje det vi skal håpe på, ikke er "store ting" (Jer 45:4f), men at Herren i sin nåde vil spare oss, og berge en rest for sitt navn (Jes 10:20f). Kyrie eleison!
